

Gezamenlijke bijeenkomst familie en team Hartenkoning 24

'Nu ik weet hoe de situatie is, zal ik iets vriendelijker zijn'

'Nu ik weet hoe de situatie is, zal ik iets vriendelijker zijn', zei een moeder van een bewoner aan het einde van de gezamenlijke bijeenkomst van Hartenkoning 24 op 's Koonings Jaght. Zij had een duidelijker beeld gekregen van de werkwijze van het team en begreep nu beter waarom begeleiders niet alles tegelijk kunnen doen.

'In het vervolg familie veel meer deelgenoot maken van alles wat we doen en niet zo snel in de verdediging schieten' was het voornemen van een teamlid op dezelfde bijeenkomst. Meer openheid en duidelijkheid is belangrijk, daar was iedereen het over eens. Het waren de eerste stappen van het project 'Bekijk 't... anders', een initiatief dat in 2012 gestart is binnen Siza om te investeren in de relatie tussen familie en professional om zo de gezamenlijkheid tussen beide te stimuleren.

Wij zijn met dit project begonnen omdat wij menen dat familie en professional elkaar veel te bieden hebben. De familie kent de bewoner al jaren en kan de zorg voor hem vertrouwd, bekend en vooral persoonlijk maken. De professional (en de organisatie) kan met zijn of haar kennis en ervaring van een specifieke groepen cliënten daarop aansluiten. Wij zijn ervan overtuigd dat als deze partijen gezamenlijk optrekken ze een substantiële bijdrage leveren aan de kwaliteit van de zorg en van leven van de cliënt.

Wie zijn wij?

Jessie Vroom komt uit de gehandicaptenzorg waar zij werkte als teamlid, teamleider en sinds 2008 als interim-manager. Mieka Vroom is freelance journalist, schrijft over zorg, en raakte in het onderwerp geïnteresseerd toen haar moeder in het verpleeghuis kwam te wonen. Bovendien zijn wij ook nog familie van elkaar.

Gelijkwaardige relatie

Ons doel is een gelijkwaardige relatie tussen familie en begeleiding te stimuleren om op deze manier als gelijkwaardige partners in de zorg verder te kunnen. De afgelopen maanden gingen familie & professionals van het team Hartenkoning 24 aan de slag met het project. We begonnen met interviews van familieleden en teamleden om op deze manier een indruk te krijgen van de sfeer op de locatie.

We interviewden broers en zussen en het viel ons op dat familie meestal een lange geschiedenis heeft met 's Koonings Jaght. Zij herinnerden zich vaak nog de geboorte van hun gehandicapte broer of zus, het vertrek uit huis, de impact die dat had op het gezin. Na het overlijden van de ouders hebben de kinderen de zorg overgenomen.

We hebben veel vragen gesteld aan familie en een daarvan was over het contact met begeleiders of andere personeelsleden. Kritiek geven is geen probleem, zeiden de familieleden die we interviewden. 'Bij onvrede zeggen we dat' en 'de begeleiders staan open voor suggesties'. Maar soms is het wel lastig of onduidelijk waar je je kritiek kwijt moet. Het huiskameroverleg gaat meestal over praktische zaken, zo ervaart de familie, maar waar kan zij terecht met bijvoorbeeld de frustratie dat het altijd zo lang duurt voor er iets geregeld is? Of waar kan familie van gedachte wisselen over zin en waarde van de dagbesteding, niet alleen voor haar eigen familielid maar ook voor de anderen? Familie voelt zich niet altijd zeker over haar ervaring en deskundigheid. Aan de ene kant is de bewoner hun broer of zus en kennen ze die natuurlijk. 'We weten wel zo'n beetje wat onze zus leuk vindt en wat niet', aan de andere kant woont die broer en zus al vaak zo lang op 's Koonings Jaght dat familie zich afvraagt of de groepsleiding hem of haar niet beter kent dan zij.

Waardevolle momenten

We hebben in de voorbereidende fase zowel aan familie als aan team gevraagd naar waardevolle momenten in het contact met de begeleider, respectievelijk de familie.

Voor familie geldt dat zij contact waardevol vindt als het persoonlijk is en als de begeleider openstaat voor suggesties van de familie. 'Het was prettig om de persoon te zien achter de begeleider', zei een familielid. 'Ik had wel het idee dat ze ervoor open stonden, dat ze het actief hebben opgepakt', zei een ander familielid. Ervaren dat begeleiders hen bijstaan in moeilijke situaties, zoals bijvoorbeeld een ziekenhuisopname, wordt ook gezien als waardevol door familie.

Teamleden beoordelen contacten met familie als waardevol als ze het gevoel hebben dat de familie hen vertrouwt en waardeert. Dat vertrouwen ervaren zij als familie hen over vroeger vertelt, over hun eigen geschiedenis, over hun kind, maar ook als familie hen om advies vraagt. 'Het gaf me een gevoel dat hij mij vertrouwde', zei een teamlid.

Vervolg op blz. 7

Vervolg blz. 6

Gezamenlijke bijeenkomst

De volgende stap in het project was een gezamenlijke bijeenkomst met familie en het team. Deze bijeenkomst vond plaats op 6 juni. Daar presenteerden we onze bevindingen van de interviews. Maar het ging vooral om elkaar zien, ontmoeten en in elkaars schoenen staan. Daartoe hadden we een aantal activiteiten opgenomen in het programma zoals herinneringen delen met elkaar door iets te vertellen over een bewoner/familielid aan de hand van een persoonlijk voorwerp. En we deden een rollenspel met situaties uit de praktijk. Een van de onderwerpen was een klacht van een familielid over het ongeschoren uiterlijk van zijn broer toen hij hem op kwam halen om naar buiten te gaan. Het teamlid had echter in haar ogen een goede reden om hem niet te scheren, zij had die ochtend gekozen voor een uitgebreid ontbijt met hem. Tijdens het rollenspel werd al snel duidelijk dat het voor familie belangrijk is dat de begeleider vertelt waarom zij in dit geval ervoor heeft gekozen niet te scheren. 'Je moet niet zeggen dat je het vergeten bent om maar van de discussie af te zijn', zei een familielid. Begeleiders waren verrast te horen dat familie het uiterlijk niet altijd het belangrijkste vindt en in dit geval blij waren met de extra aandacht die de broer had gekregen. 'Het gaat om het vertrouwen dat je in elkaar hebt', concludeerde een van de aanwezigen.

Aan het einde van de gezamenlijke bijeenkomst hebben wij het stokje doorgeven.

Het is nu de bedoeling dat een teamlid en een familielid de gezamenlijkheid van de dag een vervolg gaan geven. We komen na een half jaar terug voor de definitieve afronding van het project, dan bezoeken we het team nog een keer om met elkaar te bespreken of er iets is veranderd in die gezamenlijkheid. We zullen dan diezelfde vraag ook aan familie stellen.

Mieka Vroom
Jessie Vroom

Ed Hefti, lid van de Jaghtraad, is aanwezig geweest tijdens 2 bijeenkomsten van Samen op Weg/ Bekijk 't... anders. Hij was aanwezig bij RK02 en bij HK24.

Ed schreef een stuk met zaken die hem zijn opgevallen, tips, ideeën. De redactie heeft de vrijheid genomen, in overleg met Ed, om een aantal punten te benoemen:

Als cliëntvertegenwoordiger mag je trots zijn op het enthousiasme van medewerkers. Begeleiders en cliëntvertegenwoordigers staan nog lang niet altijd op een lijn; elkaar beter begrijpen is dan ook van groot belang. Dat kan alleen als je in gesprek gaat, open bent en luistert naar de ander. Huiskameroverleggen kunnen zinvol zijn hierin. Ed merkt dat begeleiders vaak teleurgesteld zijn als familie/ vertegenwoordigers niet aanwezig is bij besprekingen/ bijeenkomsten. Als je het als vertegenwoordiger niet kunt opbrengen (fysiek of mentaal) om naar een huiskameroverleg of bespreking te gaan, denk dan eens na of een volgende generatie het stokje niet wil overnemen. Misschien eerst samen.

Als je als vertegenwoordiger te weinig informatie krijgt, zorg dan dat je bijv. de Nieuwsbrief goed leest en laat je horen.

Samenwerking moet van twee kanten komen, anders loopt het rad niet (zijn de tanden niet gevuld) en hapert die. Er is veel mogelijk als je samen in gesprek gaat.

Met vriendelijke groet,
Ed Hefti, 0571-849506, e.hefti@upcmail.nl

"HARTKONING HEEN!"

Jan Castelein is de vader van Bas, bewoner van Hartenkoning 10 en bezoeker van AC Lindenheuvel 8. Bas is ruim 30 jaar oud en woont nu 11 jaar op 't Jaght.

Turbo kuiten en blauwe plekken!

In de schuur van HK 10 stond een grote groene skelter. Een mooi exemplaar afkomstig - zo vermeldde het plaatje - uit de Lange Hut 2. Dus degelijk, bijna vooroorlogs materiaal, toen skelters nog van echt staal gemaakt werden en niet allemaal blauw waren en afkomstig waren van Berg skelters.

Na wat emmers warm water en een aantal schuursponsjes van de Action bleek de oorspronkelijke kleur trouwens rood en de staat van dienst uitstekend. Banden oppompen en uitproberen dus. Als oud wielrenner (met de nadruk op "oud") houd ik wel van alles waar trappers aan zitten dus Jan op de skelter een rondje over het Jaght. Eenmaal op gang liep het ding als een trein. Zouden een aantal bewoners van HK 10 zeker leuk vinden.

Bij het gebruik bleek dat ook, diverse HK 10'ers wilden wel een ritje maken. Dat leidde tot groot enthousiasme. Maar Sjoerd en Anne gaven wel aan dat je in het bezit moet zijn van turbo kuiten om het ding op gang te krijgen en dat je zo hard moet duwen tegen het stoeltje dat je blauwe plekken krijgt op je rug.

Enfin, trainen dus en volgend jaar kan het team van HK 10 met z'n allen als medewerkersuitje mee doen aan Alpe d'HuZes. Kan, Peter ging jullie al voor.....

P/s: toch maar even overleggen met de plaatselijke fietsenhandelaar in ons dorp of we er niet een iets kleiner verzetje op kunnen zetten. Op begeleiders moeten we zuinig zijn, nietwaar!